

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΗΤΙΛΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2019 ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ

Συμεών Του θεοδόχου και Άννης Της προφήτιδος, Ιωάννου,
Νικολάου και Σταματίου των εκ Σπείτων νεομαρτύρων.

Έτος 12^ο Τεύχος 513

Υπαπαντή του Κυρίου:

Η ημέρα αυτή δείχνει και πάλι
την ταπείνωση του Χριστού

(Γράφει ο Μητροπολίτης Καστορίας Σεραφείμ)

Η δεσποτική εορτή της Υπαπαντής του Σωτήρος Χριστού διατηρεί και τον χαρακτήρα της θεομητορικής εορτής στη λειτουργική μας τάξη. Ο Δεσπότης Χριστός προσφέρεται ως βρέφος τεσσαρακονθήμερο «παραστήσαι τω Κυρίω» (Λκ. 2,22), σύμφωνα με τη μαρτυρία του ευαγγελιστού Λουκά και η Θεοτόκος Μαρία, η συλλαβούσα εκ Πνεύματος Αγίου στα πανάχρονα σπλάχνα της το Χριστό, είναι αυτή η οποία Τον προσφέρει στον ναό «καθώς γέγραπται εν νόμω Κυρίου ότι παν άρσεν διανοίγον μήτραν άγιον τω Κυρίου κληθήσεται» (Λκ. 2,23).

Γίνεται έτσι αυτή η γιορτή και πάλι αφορμή ώστε να σταθούμε με σεβασμό και ευλάβεια και με τη βοήθεια των θεοφόρων Πατέρων της Εκκλησίας μας, να σχολιάσουμε μια πτυχή αυτού του σωτηριολογικού γεγονότος.

Και πρώτον, αυτή η γιορτή, όπως και οι άλλες τις οποίες ζήσαμε πριν από 40 ημέρες, μας δείχνει και πάλι την ταπείνωση του Χριστού : «εταπείνωσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού» (Φιλ. 2,8).

Ταπείνωση στη Βηθλεέμ. «Τι γαρ ευτελέστερον σπηλαίου; τι δε ταπεινότερον σπαργάνων; εν οijs διέλαμψεν ο της Θεότητός σου πλούτος» (Υπακοή Χριστουγέννων).

Ταπείνωση στην Περιτομή. «Και Νόμον εκπληρών, περιτομήν, θελήσει καταδέχη σαρκικήν, όπως παύσης τα σκιώδη, και περιέλης το κάλυμμα των παθών ημών» (Απολυτίκιο Περιτομής).

Ταπείνωση στο Βάπτισμα. «Συ εν Ιορδάνη βαπτισθείς ο Σωτήρ ημών, τα ρείθρα ηγίαςας, τη παλάμη του δούλου χειροθετούμενος» (Αίνοι Θεοφανείων).

Ταπείνωση στην Υπαπαντή. Αυτός «ο οποίος είναι πηγή κάθε δωρεάς και χάριτος, γίνεται ταπεινότερος και πτωχότερος ανάμεσά μας. Υποτάσσεται στο νόμο που Εκείνος μάς έδωσε και που εμείς οι άνθρωποι δεν έχουμε παύσει να τον παραβιάζουμε.

Παρ' όλο που, μήτε Εκείνος μήτε η άμωμη μητέρα Του, είχαν ανάγκη καθαρισμού την όγδοη ημέρα, υπέβαλλε τη σάρκα Του στην περιτομή και περιέμενε κατόπιν στη Βηθλεέμ να περάσει το νενομισμένο διάστημα για να παρουσιάσει στο ναό της δόξης Του αυτό το σώμα που προσέλαβε, για να το καταστήσει νέο τέλειο ναό της Θεότητός Του.

Αυτός ο απρόσιτος και απερινόητος Θεός συγκαταβαίνει να ανταλλαγεί με την προσφορά των πτωχών, τα περισσότερια και τα τρυγόνια, σύμβολα της αγνότητας, της ειρήνης και της αθωότητας που ο φιλόανθρωπος Σωτήρ ήρθε στον κόσμο για να μας φέρει» (Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, Τόμος Έκτος - Φεβρουάριος σελ. 20).

Δεύτερον. Χαρακτηριστική σε αυτή τη γιορτή είναι και η προφητεία του Δικαίου Συμεών, τόσο για το πρόσωπο του Χριστού «ούτως κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τω Ισραήλ και εις σημείον αντιλεγόμενον» (Λκ. 2,34), όσο και εκείνη που αναφέρεται στη ρομφαία που θα διέλθει την ψυχή της Αειπαρθένου Θεοτόκου: «Και σου δε αυτής την ψυχήν διελεύσεται ρομφαίαν» (Λκ. 2,35). Ρομφαία «είναι ο πειρασμός ή και το ίδιο το πάθος το οποίο προκάλεσε η παραφροσύνη των Ιουδαίων στον Εμμανουήλ... ήταν σαν να κατασφάζονταν κατά κάποιο τρόπο με ξίφος η Αγία Παρθένος βλέποντας να σταυρώνεται Εκείνος που γεννήθηκε ως προς την σάρκαν από αυτήν» (Αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας, «Υπόμνημα εις το κατά Λουκάν Ευαγγέλιον»).

Την ίδια άποψη διατυπώνει και ο ερμηνευτής της Καινής Διαθήκης Ευθύμιος Ζιγαβινός. «Ρομφαίαν ωνόμασε την οξειάν οδύνη ήτις διήλθε την καρδίαν της θεομήτορος, ότε ο υιός αυτής προσηλώθη τω σταυρώ. Περί ταύτης γαρ της αλγηδόνης νυν προεφήτευσε» (Π.Ν. Τρεμπέλα, «Υπόμνημα εις το κατά Λουκάν Ευαγγέλιον»).

Τρίτον. Αυτή η προφητεία του Συμεών επαληθεύτηκε όταν η καρδιά της πάναγνης Θεοτόκου Μαρίας είδε Εκείνον που ευεργέτησε τους ανθρώπους, να Τον απορρίπτουν, να Τον χλευάζουν και να Τον σταυρώνουν. Έτσι, αποκαλύφθηκαν οι διαλογισμοί των καρδιών των ανθρώπων.

Απεκαλύφθη ο θερμόαιμος Πέτρος, ο οποίος τον αρνήθηκε μικρόν πριν από το πάθος.

Φανερώθηκε ο Ιούδας.

Φανερώθηκαν όσοι Τον αγαπούν.

Φανερώθηκε η στάση των δύο ληστών απέναντι στον Εσταυρωμένο Κύριο.

Φανερώθηκε η ομολογία του Ρωμαίου εκατοντάρχου : «αληθώς Θεού υιός ην ούτος» (Μτθ. 27,54).

Φανερώθηκε ακόμη με την προφητεία αυτή ότι η Μαρία είναι η αληθινή μητέρα Του, γράφει και πάλι ο θαυμαστός ερμηνευτής Ευθύμιος Ζιγαβηνός. «Επίστευσαν ότι μήτηρ αυτού εστί και απεκάλυψαν, είτουν εξηγόρευσαν τους διαλογισμούς των καρδιών αυτών, τους της υποψίας» (Ευθυμίου Ζιγαβηνού, «Εις το κατ'σ Λουκάν»).

Φανερωνόμαστε όλοι στο διάβα των αιώνων... Ποιά είναι η στάση και η σχέση μας με τον Χριστό, είτε είμαστε εντός της Εκκλησίας Του, είτε την πολεμάμε εντός κι εκτός αυτής.

Η ρομφαία, λοιπόν, αυτή διήλθε την ψυχή της Θεοτόκου Μαρίας, ώστε από τότε να νοιώθει, να πονά και να υποφέρει, να συμπονά, να προστρέχει και να συμπαρίσταται μητρικά στον ανθρώπινο πόνο. Για όποιον προστρέχει στη χάρη της και αιτείται τη βοήθειά της, η Παναγία γίνεται η μεταβολή των θλιβομένων και η απαλλαγή των ασθενούντων.

Γί' αυτό και ο κάθε χριστιανός απευθυνόμενος σε αυτήν, μαζί με τον ιερό υμνογράφο, τής λέγει: «Εν ταις ζάλαις εφεύρων Σε λιμέναν, εν ταις λύπαις χαράν και ευφροσύνην» (Μέγας Παρακλητικός Κανόνας).

Στη Θεοτόκο λοιπόν καταφεύγουμε κι εμείς, προκειμένου να μας παρουσιάσει και να μας γνωρίσει στον Υιό και Θεό της. Αυτό θα πρέπει να είναι το αίτημά μας.

Αυτό μας συμβουλεύει και ο ιερός υμνογράφος αυτής της δεσποτικής και θεομητορικής εορτής «Τη Θεοτόκω προσδράμωμεν, οι βουλόμενοι κατιδείν τον Υιόν αυτής» (Οίκος εορτής Υπαπαντής).

«Θεοτόκε η ελπίς, πάντων των Χριστιανών, σκέπε φρούρει φύλαττε, τους ελπίζοντας εις σε».

Δίκαιος Συμεών ο Θεοδόχος και Άννα η Προφήτιδα

Ο Συμεών κατοικούσε στην Ιερουσαλήμ. Ήταν δίκαιος, ευλαβής και φωτισμένος από το Άγιο Πνεύμα, που του είχε φανερώσει ότι δε θα πέθαινε πριν δει το Χριστό. Η χαρμόσυνη αυτή πληροφορία τον εμπύχωνε ως τα βαθειά γε-

ράματα του. Τέλος, ακριβώς σαράντα μέρες μετά τη γέννηση του Ιησού, το Πνεύμα τον πληροφόρησε ότι έπρεπε να πάει στο Ιερό. Ετοιμάστηκε, λοιπόν, με νεανική ζωηρότητα, πήγε εκεί και στάθηκε στην πόρτα, γεμάτος ευχαρίστηση και αγαλλίαση. Μέσα στην προσδοκία αυτή, φάνηκαν να έρχονται ο Ιωσήφ με την Παρθένο, που κρατούσε τον Ιησού. Ο Συμεών, πληροφορημένος από το Πνεύμα ότι το βρέφος αυτό είναι ο Χριστός, τρέχει και παίρνει τον Ιησού στην αγκαλιά του. Τον κρατάει ευλαβικά και, αφού καλά - καλά παρατήρησε το νήπιο και δέχθηκε όλη την ιλαρότητα της θείας μορφής του, ύψωσε το βλέμμα του επάνω και είπε ευχαριστώντας το Θεό: «Νυν απολύεις τον δούλον σου, Δέσποτα, κατά το ρήμα σου εν ειρήνη· ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου, ο ητοίμασας κατά πρόσωπον πάντων των λαών, φως εις άποκάλυψιν εθνών και δόξαν λαού σου Ισραήλ». Τώρα, δηλαδή, πάρε την ψυχή μου Δέσποτα, σύμφωνα με το λόγο σου, ειρηνικά, διότι τα μάτια μου είδαν αυτόν που θα φέρει τη σωτηρία που ετοίμασες για όλους τους λαούς και θα είναι γι' αυτούς φως, που θα αποκαλύψει τον αληθινό Θεό και θα δοξάσει το λαό σου Ισραήλ.

Η Προφήτιδα Άννα ήταν θυγατέρα του Φανουήλ και καταγόταν από τη φυλή του Ασήρ, ογδόου γιου του Ιακώβ. Παντρεύτηκε πολύ νέα, και μετά επτά χρόνια έμεινε χήρα. Από κει και πέρα έζησε μόνη της, χωρίς να έλθει πλέον σε νέο γάμο. Παρηγοριά και ευχαρίστηση της ήταν η προσευχή, η νηστεία, η ανάγνωση των Γραφών, η φιλανθρωπία και η συχνή παρουσία της στο Ιερό σ' όλες τις πρωινές και εσπερινές δεήσεις. Για τον τρόπο αυτό της ζωής της, το Άγιο Πνεύμα μετέδωσε στην Άννα το προφητικό χάρισμα. Αξιώθηκε μάλιστα, αν και 84 ετών τότε να υποδεχθεί στο Ναό μαζί με τον δίκαιο Συμεών, το θείο Βρέφος. Κατά τη συνάντηση εκείνη, η καρδιά της Άννας υπερχάρηκε και σκίρτησε. Πλησίασε, προσκύνησε το παιδί και κατόπιν, αφού ευχαρίστησε και δοξολόγησε και αυτή το Θεό, διακήρυττε ότι ήλθε ο Μεσσίας προς όλους, οι όποιοι ζούσαν περιμένοντας με ειλικρινή ευσέβεια τη λύτρωση του Ισραήλ. Η μνήμη της Προφήτιδας Άννας επαναλαμβάνεται στις 28 Αυγούστου.

Η Σύναξή τους ετελείτο στο Αποστολείο Ιακώβου του Αδελφοθέου, που ήταν παρεκκλήσιο του ναού της Θεοτόκου Ευουρανωτίσσης.

Τα Λείψανα του Αγίου Συμεών, άγνωστο πότε, μεταφέρθηκαν από την Παλαιστίνη στην Κωνσταντινούπολη και κατατέθηκαν στο Ναό της Παναγίας των Χαλκοπρατείων, όπου φυλάσσονταν και τα Λείψανα του Αποστόλου Ιακώβου του Αδελφοθέου και του Προφήτου Ζαχαρίου, πατρός του Προδρόμου. Από εκεί αφαιρέθηκαν το 1204 μ.Χ., πέντε ημέρες μετά την άλωση της Πόλεως από τους Φράγκους, από τους Βενετούς Πέτρο Steno, Άγγελο Drusiano και Ανδρέα Balduino και μεταφέρθηκαν στη Βενετία. Μετά την αναγνώριση του 1317 μ.Χ. τα Λείψανα τοποθετήθηκαν σε μαρμάρινη σαρκοφάγο, η οποία το 1733 μ.Χ. τοποθετήθηκε κάτω από την Αγία Τράπεζα του προς τιμήν του Ναού, όπου και σήμερα φυλάσσονται. Λείψανα του Αγίου Συμεών φυλάσσονται επίσης στο Ναό Aix La Chapelle, στο Άαχεν της Γερμανίας.